

З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Львів, 6 січня.

Як тільки зійде перше вечірнє вірє, українським традиційним звичаєм знову засяде сьогодні українська сім'я до свят-вечірнього стола. При повному збереженні всіх обичаїв українського різдвяного свят-вечірнього культу, знову залунає сьогодні радісний спів українських колядок, якими можна українська сім'я славити Всевишнього і дякувати Йому за те, що обділила її тим незмірним щастям салютувати цього року зовсім вено і свободно та вповні вродисте чоргові роковини народження Христа.

Цьогорічне Різдво Христове — особливо радісне для нас. Його святкує цього року вже весь український народ, розкритичаний німецькою збройною силою по двох роках у Галичині і по двадцятьчотирьох за Збручем не тільки від національно-політичного і економічного гніту большевида, але і від їхнього жорстокого протирелігійного насильства. Коли ще тому рік в Галичині чи не кожна українська робітниця та інтелігент перед годиною своєї праці входить на Різдво до церкви мови або більш крадькома, щоб не стягнути на себе всю сім'ю анкаведеського гніту „борого народу“, то сьогодні він може зовсім безтурботно дякувати Всевишньому за те, що звільнило його від цієї жахливої зграї. Коли ще тому рік усі церкви в Україні були протирелігійним музеєм або шпиталем, чи „червоними кутками“, то сьогодні вже чимале з них меншою посланцею і з них інші наші брати з наддніпрянських сіл і міст еперше по двадцять чотирьох роках знову прославлятимуть Різдво Христа, що з глибоким акці думи вродисте салютувалося рік-річно по всій Україні.

Але особливо цьогорічне Різдво Христове ще й іншими моментами. Оце еперше у своїй історії святкує український народ Різдво Христове серед небувалої гігантної боротьби, що відбувається там і на його території, боротьби, що її метою знищити большевида і створити новий, справедливий лад у світі. На жертвеннику цієї боротьби, а всіля під проводом німецької нациї бере участь вся культура Європи, зважаючи український народ уже чимале галетомби жертв, згадати б хоч мільйон виголоджених на смерть большевицькими сатрапами і сотки тисяч помордованих анкаведеськими садистами українці по всій

українській землі. А чимале наших братів і сестер ще сьогодні каряться по большевицькому боці, заслани або в Казахстан, чи на Соловки, або насильно забрані в большевицьку армію, чи просто схоплені з рідної хати та вивезені в останній хвилині большевицької втечі невідомо куди. Серця і почуття та думки останніх напевне з'єднає сьогодні з нашими сльозами першої свят-вечірньої зірки. В боротьбі, що тепер відбувається і в перших рядах якої стоять на східному фронті серед тріскучих моро-

зів і відомих східних снігових поробіт німецької воляки, не йде вже про долю того чи іншого народу, але про світле майбутнє або про цілковиту загибяду цілих континентів, а доля поодиноких народів залежатиме від їхньої участі в цій боротьбі, байдуже, чи це буде безпосередня збройна участь на фронті, чи органічна, наполеглива та безупинна праця в заділі.

І тому при всій радості — цьогорічне Різдво Христове повинно звернути наші думки таж на всю повягу теперішньої історичної хи-

лими, що, як жодне досі в нашій історії, накладає на нас цілий ряд вельетейських обов'язків, які ми мусямо виконувати, навіть хоч би це мало бути коштом особистих чи сімейних інтересів, але з користі для народних. Франкова девіза „Кожний думай, що на тобі міліонів стан стоїть“ — не мала у нас здається, ніколи актуальнішого застосування, як сьогодні. А одні з перших обов'язків — це повністю виконати це завдання, що його вимагає від нас становище, яке кожний з нас під цю пору займає.

Хай цьогорічне Різдво Христове Його Праваді впродовж сторі не потрапить порушити ніякі жактаклізми, скріпить у нас віру у яку Справедливість, яка доведе прнашій активній участі до повного розвалу та знищення большевида, що має на меті досягнути те великанське змагання, яке проходить сьогодні у світі в особливому на сьоді Європи. Там у найважчих умовах, серед яких кожнабудь докмілося воювати, зійтибудь армії мільйоний воляк стоїть на тильні і стороні нашої безпеки сьогодні але з неопитною запорукою, що большевицькі страляти вже ніколи не вернуться на нашу землю, що над нашими хатами вже ніколи не зависне гроза безпощадного вислення, що наші люди змогуть майбутньому віддатися спокійній праці для добра усього народу.

Сьогодні, у день Різдва Христого, коли ми особливо відчуваємо в особливому розумімою той чин, у його довершувє Німецька Армія під проводом Фірера, коли ми на конкретніше чуємо на собі доброзвороні, що її нам дав і дав і мільйоний народ ми — повністю розуміємо, що тільки співпраця українського народу з німецьким можзепевити нам повний національний розвиток та добробут. Український народ зі свого боку доложить усі зусилля, щоб та співпраця була на тійшля.

З другого ж боку хай цьогорічне Різдво Христове сіцпить у нас переконання, а тільки поглибленням почуття в щості національних інтересів і гуртованим те особистим, що тільки поглибленням почуття обов'язковості та розуміння суті праці гиннішню хвилину — ми зможемо в наступному році роковини Христового народження салютувати і веселіше та радісніше, чого сс сьогодні, з Різдрвом Христовим взаємно бажаємо.

Крізь наші села встав веселе
звенілає —
Гей, звеніла: Марці Сніга
повилла!
Ой, вгорі, вгорі тучь стежку ворі
світляку
І в кожну хатку ведуть колядку,
різдвяну.
Колядки звенять, мов бджілки
бренять,
дунуть,
Несуть гомоня на всі сторони
до краю.

Звеніла плуги, мов хрусталь чистий
звеніла
Ой, дай же Боже на шлях тернистий
нам сила.
Лани орати, терни зривати,
хмиз стерти.
Ой, дай нам Боже, все, що вороже
відперти.
Роздор гасити, єдність вносити
до хати.
Ой, дай же Боже, все, що нам гоже
придбати!
Маріяка Підгіряка.

